Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 28 juli 2016*

”Begäran om förhandsavgörande — Förfarande för brådskande mål om förhandsavgörande — Polissamarbete och straffrättsligt samarbete — Rambeslut 2002/584/RIF — Artikel 26.1 — Europeisk arresteringsorder — Följder av överlämnandet — Avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande medlemsstaten — Begreppet ’frihetsberövande’ — Andra frihetsinskränkande åtgärder än fängslande — Husarrest jämte elektronisk fotboja — Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna — Artiklarna 6 och 49”

I mål C-294/16 PPU,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (Distriktsdomstolen i Łódź – staden Łódź, Polen) genom beslut av den 24 maj 2016, som inkom till domstolen den 25 maj 2016, i målet

JZ

mot

Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden T. von Danwitz, samt domarna C. Lycourgos (referent), E. Juhász, C. Vajda, och K. Jürimäe,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona

justitiesekreterare: handläggaren M. Aleksejev,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 4 juli 2016,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Polens regering, genom B. Majczyna och J. Sawicka, båda i egenskap av ombud,

— Tysklands regering, genom T. Henze och M. Hellmann, båda i egenskap av ombud,

— Förenade kungarikets regering, genom C. R. Brodie, i egenskap av ombud, biträdd av D. Blundell, barrister,

* Rättegångsspråk: polska.

— Europeiska kommissionen, genom M. Owsiany-Hornung och S. Grünheid, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 19 juli 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 26.1 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24) (nedan kallat rambeslut 2002/584).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan JZ och Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście (distriktsåklagaren i Łódź, Polen) angående JZ:s ansökan om att den tid han belagts med elektronisk fotboja, jämte hållits i husarrest, av den medlemsstat som verkställt den Europeiska arresteringsordern, det vill säga Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, ska avräknas från tiden för det fängelsestraff han dömts till i Polen.

Tillämpliga bestämmelser

Europakonventionen

3 Artikel 5 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad den 4 november 1950 i Rom (nedan kallad Europakonventionen), med rubriken ”Rätt till frihet och säkerhet”, föreskriver i punkt 1 att ”[v]ar och en har rätt till frihet och personlig säkerhet”.

Stadgan

4 Enligt artikel 6 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), med rubriken ”Rätt till frihet och säkerhet”, har ”[v]ar och en … rätt till frihet och personlig säkerhet”.

5 Artikel 49 i stadgan, med rubriken ”Principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff”, föreskriver i punkt 3 att ”[s]traffets stränghet bör inte vara oproportionerlig i förhållande till lagöverträdelsen”.

6 Artikel 52 i stadgan har rubriken ”Rättigheternas och principernas räckvidd och tolkning”. I artikel 52.3 och 52.7 anges följande:

”3. I den mån som denna stadga omfattar rättigheter som motsvarar sådana som garanteras av [Europakonventionen] ska de ha samma innebörd och räckvidd som i konventionen. Denna bestämmelse hindrar inte unionsrätten från att tillförsäkra ett mer långtgående skydd.

…

7. De förklaringar som utarbetats för att ge vägledning vid tolkningen av denna stadga ska vederbörligen beaktas av unionens och medlemsstaternas domstolar.”

Rambeslut 2002/584

7 Skäl 12 till rambeslut 2002/584 anger att det respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i EU och återspeglas i stadgan, särskilt kapitel VI i denna.

8 Artikel 1.3 i rambeslutet har följande lydelse:

”Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i [EU].”

9 I artikel 12 i rambeslutet, med rubriken ”Fortsatt frihetsberövande”, föreskrivs följande:

”Om en person grips på grundval av en europeisk arresteringsorder skall den verkställande rättsliga myndigheten fatta beslut i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning om huruvida personen skall hållas kvar i häkte. Det är alltid möjligt att, i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten, tillfälligt försätta personen på fri fot, med förbehåll för att den behöriga myndigheten i denna medlemsstat vidtar alla åtgärder som den bedömer vara nödvändiga för att undvika att den eftersökte avviker.”

10 I kapitel 3 i rambeslutet, med rubriken ”Följder av överlämnandet”, återfinns artikel 26, med rubriken ”Avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande staten”, som föreskriver följande:

”1. Den utfärdande medlemsstaten skall avräkna tiden för frihetsberövande som beror på verkställighet av en europeisk arresteringsorder från det totala frihetsberövande som skall avtjänas i den utfärdande medlemsstaten som ett resultat av att ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut.

2. I detta syfte skall den verkställande rättsliga myndigheten, eller den centralmyndighet som utsetts enligt artikel 7, vid överlämnandet översända alla uppgifter om hur länge den eftersökte varit frihetsberövad på grundval av den europeiska arresteringsordern till den utfärdande rättsliga myndigheten.”

Polsk rätt

11 Enligt artikel 63.1 i kodeks karny (strafflagen), av den 6 juni 1997 (Dz. U. nummer 88, punkt 553) ska det faktiska frihetsberövandet avräknas från den utdömda påföljden, avrundat till en hel dag, varvid en dag av faktiskt frihetsberövande motsvarar en dags fängelse, två dagars frihetsinskränkande påföljd eller två dagsböter. En dag i den mening som avses i nämnda artikel 63.1 motsvaras av en tidsperiod på 24 timmar, räknat från tidpunkten för det faktiska frihetsberövandet.

12 Enligt artikel 607f i kodeks postępowania karnego (lag om straffprocess), av den 6 juni 1997 (Dz. U. nr 89, punkt 555, nedan kallad straffprocesslagen), som införlivar artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 i den polska rättsordningen, ska tiden för faktiskt frihetsberövande i den medlemsstat som verkställt arresteringsordern i samband med ett överlämnande avräknas från det utdömda eller verkställda fängelsestraffet.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

13 Genom dom av den 27 mars 2007 dömde Sąd Rejonowy dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi (Distriktsdomstolen i Łódź – staden Łódź, Polen) JZ till fängelse i tre år och två månader.

14 Då JZ undandrog sig den polska rättvisan, utfärdades en europeisk arresteringsorder gentemot honom. Med verkställighet av denna arresteringsorder anhölls JZ, den 18 juni 2014, av myndigheterna i Förenade kungariket, och hölls häktad till och med den 19 juni 2014. Genom beslut av den 25 juni 2015 avräknade den polska domstolen denna tidsperiod från det fängelsestraff JZ skulle avtjäna i Polen.

15 Från den 19 juni 2014 till den 14 maj 2015 ålades JZ, som släppts mot borgen på 2000 brittiska pund (GBP), att mellan klockan 22.00 och 07.00 uppehålla sig på den adress han angivit, vilket kontrollerades genom elektronisk övervakning. Han ålades dessutom att inställa sig på en polisstation mellan klockan 10.00 och 12.00, inledningsvis sju gånger per vecka och efter tre månader tre gånger per vecka, förbud att ansöka om handlingar för resa till utlandet, och en skyldighet att alltid hålla sin mobiltelefon påslagen och laddad. Dessa åtgärder tillämpades till och med den 14 maj 2015, då han överlämnades till de polska myndigheterna.

16 Vid den hänskjutande domstolen yrkade JZ att den period han hållits i husarrest och varit ställd under elektronisk övervakning i Förenade kungariket skulle avräknas från det fängelsestraff han dömts till. Han gjorde bland annat gällande att enligt artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 skulle beslutet om avräkning av säkerhetsåtgärden från det utdömda fängelsestraffet antas på grundval av gällande bestämmelser i Förenade kungariket, vilka – enligt honom – angav att en säkerhetsåtgärd bestående i elektronisk övervakning av en berörd person under 8 timmar per dag eller mer skulle anses vara likställt med fängelsestraff.

17 Den hänskjutande domstolen har i detta avseende uppgett att enligt brittisk rätt är avräkning av perioder för husarrest under elektronisk övervakning från det utdömda straffet endast möjlig om tidsperioderna för husarrest uppgått till minst nio timmar per dag, och, i princip, att hälften av tiden för åtgärden avräknas, avrundat till en hel dag.

18 Den hänskjutande domstolen har anfört att den omständigheten att JZ ålagts att stanna i hemmet nattetid medförde att han förlorade sitt arbete, som var av tillfällig natur, och att hans arbetsgivare inte var skyldig att anpassa arbetstiderna efter hans tillgänglighet. Under de första tre månaderna av husarresten var JZ dessutom skyldig att, varje dag i veckan mellan klockan 10.00 och 12.00, inställa sig på en polisstation ungefär 16 km från hemmet. Det var inte förrän dessa tre månader löpt ut som kravet på inställelse sänktes till tre gånger i veckan och JZ fick möjlighet att inställa sig på en polisstation närmare hemmet. Under denna period lyckades han inte hitta något arbete som var förenligt med de tider han var tillgänglig. Följaktligen stannade han hemma med sina barn, endast hans hustru arbetade.

19 Den hänskjutande domstolen är av uppfattningen att tolkningen av begreppet ”frihetsberövande” i artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 är avgörande för att korrekt kunna tolka och tillämpa de nationella bestämmelser som gör det möjligt att sänka ett utdömt fängelsestraff, däribland artikel 607f i straffprocesslagen som infördes i polsk rätt för att implementera rambeslut 2002/584.

20 Härvidlag har den hänskjutande domstolen anfört att tolkningen av begreppet ”faktiskt frihetsberövande” i artikel 607f i straffprocesslagen har gett upphov till meningsskiljaktigheter i såväl rättspraxis som i doktrin.

21 Nämnda domstol anser att – med beaktande av skäl 12 till rambeslut 2002/584 och artikel 6 FEU – tolkningen av artikel 26.1 i rambeslutet ska ske mot bakgrund av artikel 5 i Europakonventionen samt Europadomstolens tolkning av denna artikel.

22 Härav anses följa att den nationella domstolen i det mål som anhängiggjorts vid den ska ha möjlighet att pröva huruvida samtliga åtgärder som vidtagits gentemot den dömde och varaktigheten av dessa kan leda till att åtgärderna ska anses utgöra ett frihetsberövande, och därefter, på grundval av samtliga relevanta rättsliga normer och med tillämpning av principen om konform tolkning, eventuellt avräkna den period då dessa åtgärder vidtagits från det utdömda fängelsestraffet.

23 Att upprätthålla en strikt tolkning av begreppet ”frihetsberövande”, så att tillämpningen av artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 begränsas till att enbart omfatta klassiska former av frihetsberövande, såsom fängslande eller häkte, skulle enligt den hänskjutande domstolen dessutom kunna medföra ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen såsom den stadgas i artikel 49.3 i stadgan.

24 Den hänskjutande domstolen har anfört att det nationella målet utmärks av kumulerade säkerhetsåtgärder som, om de beaktades sammantaget, skulle kunna anses utgöra ett frihetsberövande. Att tillämpa dessa åtgärder under flera månader skulle definitivt kunna anses som ytterligare ett straff för samma brott som det den dömda personen redan har ådömts ett långt fängelsestraff för. I detta avseende har den hänskjutande domstolen anfört att under den tidsperiod då JZ hölls i husarrest lyckades han inte hitta något avlönat arbete som var förenligt med de tidsmässiga restriktioner han ålagts och att hans hustru burit hela försörjningsbördan.

25 Mot denna bakgrund beslutade Sąd Rejonowy dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi (Distriktsdomstolen i Łódź – staden Łódź) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Ska artikel 26.1 i rambeslut [2002/584], jämförd med artikel 6.1 och 6.3 [FEU] och artikel 49.3 i stadgan, tolkas så, att begreppet ’frihetsberövande’ även omfattar den verkställande medlemsstatens åtgärder som består i elektronisk övervakning av den plats där den person som avses i arresteringsordern uppehåller sig i samband med husarrest?”

Förfarandet för brådskande mål för förhandsavgörande

26 Den hänskjutande domstolen har lämnat in en ansökan om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål för förhandsavgörande enligt artikel 107 i domstolens rättegångsregler.

27 Till stöd för denna ansökan har den hänskjutande domstolen anfört att JZ är frihetsberövad och det fängelsestraff han dömts till löper ut den 9 mars 2017. Nämnda domstol anser även att om det skulle visa sig nödvändigt att avräkna hela tidsperioden för husarrest under elektronisk övervakning, det vill säga från den 19 juni 2014 till den 14 maj 2015, från det utdömda fängelsestraffet ska JZ friges omedelbart. Den hänskjutande domstolen anser följaktligen att tidpunkten för JZ:s eventuella frigivning är direkt beroende av vid vilken tidpunkt EU-domstolen meddelar sitt förhandsavgörande beträffande den hänskjutna tolkningsfrågan.

28 I detta hänseende ska det inledningsvis påpekas att förevarande begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rambeslut 2002/584, som omfattas av bestämmelserna i avdelning V i tredje delen i EUF-fördraget om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Begäran kan således handläggas inom ramen för förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande.

29 Vad därefter gäller villkoret att målet ska vara brådskande, ska enligt domstolens praxis den omständigheten beaktas att den berörda personen i det nationella målet för närvarande är frihetsberövad och att frågan om han ska vara fortsatt frihetsberövad är beroende av utgången i det nationella målet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 maj 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, punkt 22 och där angiven rättspraxis). I förevarande mål framgår det av uppgifterna från den hänskjutande domstolen, vilka erinrats om i punkt 27 ovan, att JZ för närvarande

är frihetsberövad och huruvida han ska fortsätta hållas frihetsberövad är beroende av EU-domstolens avgörande, eftersom ett jakande svar på den tolkningsfråga som ställts skulle kunna medföra att han omedelbart ska friges.

30 Under dessa omständigheter beslutade domstolens fjärde avdelning, den 6 juni 2016, på grundval av referentens förslag och sedan generaladvokaten hörts, att bifalla ansökan från den hänskjutande domstolen om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål.

Prövning av tolkningsfrågan

31 Den hänskjutande domstolen har ställt tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att åtgärder bestående i husarrest under nio timmar nattetid, jämte övervakning av den berörda personen medelst elektronisk fotboja, en skyldighet att dagligen eller flera gånger i veckan och på fasta tider inställa sig på en polisstation, samt ett förbud mot att ansöka om handlingar för resa till utlandet, kan definieras som ”frihetsberövande” i den mening som avses i nämnda artikel 26.1.

32 Domstolen erinrar inledningsvis om att rambeslut 2002/584 är av tvingande karaktär, vilket medför en skyldighet för den rättsliga myndigheten i den medlemsstat som utfärdat den europeiska arresteringsordern att ge nationell rätt en konform tolkning. Denna myndighet är således skyldig att i den utsträckning det är möjligt tolka den nationella lagstiftningen mot bakgrund av rambeslutets ordalydelse och syfte så att det resultat som avses i beslutet uppnås (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 september 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, punkterna 53–54 och där angiven rättspraxis).

33 Denna skyldighet att tolka beslutskonformt begränsas förvisso av allmänna rättsprinciper och kan inte läggas till grund för en tolkning *contra legem* av nationell rätt. Principen om konform tolkning innebär icke desto mindre att de nationella domstolarna ska göra allt som ligger inom deras behörighet, med hänsyn till den nationella rätten i dess helhet och med tillämpning av de tolkningsmetoder som är erkända i nationell rätt, för att säkerställa att det aktuella rambeslutet ges full verkan och för att uppnå ett resultat som är förenligt med dess syfte (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 september 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, punkterna 55–56 och där angiven rättspraxis).

34 Enligt artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 ska den utfärdande medlemsstaten avräkna tiden för frihetsberövande som beror på verkställighet av en europeisk arresteringsorder från det totala frihetsberövande som ska avtjänas i den utfärdande medlemsstaten som ett resultat av att ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut.

35 Enligt domstolens fasta praxis följer det av såväl kravet på en enhetlig tillämpning av unionsrätten som av likhetsprincipen, att ordalydelsen i en unionsbestämmelse som inte innehåller någon uttrycklig hänvisning till medlemsstaternas rättsordningar för fastställandet av bestämmelsens innebörd och tillämpningsområde, i regel ska ges en självständig och enhetlig tolkning inom hela Europeiska unionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 juli 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, punkt 42, och dom av den 24 maj 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, punkt 28).

36 Nämnda bestämmelse innehåller ingen hänvisning till medlemsstaternas rättsordningar för att bestämma dess betydelse och räckvidd.

37 Därmed ska begreppet ”frihetsberövande” i artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 anses vara ett självständigt unionsrättsligt begrepp, som ska ges en självständig och enhetlig tolkning inom hela unionen med beaktande av såväl bestämmelsens lydelse, det sammanhang den förekommer i som de ändamål som eftersträvas med den lagstiftning den ingår i (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 oktober 2015, Saudaçor, C-174/14, EU:C:2015:733, punkt 52).

38 Angående, för det första, lydelsen av artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 erinrar domstolen om att den formulering som använts i en av språkversionerna av en unionsbestämmelse inte ensam kan ligga till grund för tolkningen av denna bestämmelse eller tillmätas större betydelse än övriga språkversioner. Unionsbestämmelserna ska nämligen tolkas och tillämpas på ett enhetligt sätt mot bakgrund av de olika versionerna på samtliga unionens språk (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 2015, Léger, C-528/13, EU:C:2015:288, punkt 35).

39 Domstolen påpekar härvidlag att skillnader föreligger mellan de olika språkversionerna av artikel 26.1 i rambeslut 2002/584. Exempelvis använder de tyska, grekiska och franska versionerna termerna ”Freiheitsentzugs”, ”στέρηση της ελευθερίας” respektive ”privation de liberté” för att referera till den behandling den berörda personen måste underkasta sig i den utfärdande medlemsstaten, och termerna ”Haft”, ”κράτηση” respektive ”détention” för den period som ska avräknas från det utdömda straffet, medan de engelska och polska språkversionerna endast använder termerna ”detention” och ”zatrzymania” i nämnda artikel 26.1. Däremot används endast ordet ”vrijheidsbeneming” i den nederländska språkversionen av bestämmelsen, vilket motsvarar ”privation de liberté”.

40 I detta avseende är det viktigt att påpeka, för det första, att termerna ”détention” och ”privation de liberté” används omväxlande i de olika språkversionerna av artikel 26.1 i rambeslut 2002/584, och, för det andra, att dessa begrepp liknar varandra och avser i sedvanlig mening en situation av inspärrning eller fängslande, inte enbart en inskränkning av rörelsefriheten.

41 Beträffande, för det andra, det sammanhang artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 ingår i, påpekar domstolen att i artikel 12 i rambeslutet föreskrivs att om en person grips på grundval av en europeisk arresteringsorder, ska den verkställande rättsliga myndigheten fatta beslut i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning om huruvida personen ska hållas kvar i häkte, samtidigt som det anges att det är alltid möjligt att, i enlighet med nämnda lagstiftning, tillfälligt försätta personen på fri fot, med förbehåll för att den behöriga myndigheten i denna medlemsstat vidtar alla åtgärder som den bedömer vara nödvändiga för att undvika att den eftersökte avviker. Denna bestämmelse anger således att det finns ett alternativ till ”frihetsberövande”, nämligen att tillfälligt sätta personen på fri fot, jämte åtgärder som syftar till att förhindra att den berörda personen avviker.

42 Angående, för det tredje, det ändamål som artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 söker uppnå, påpekar domstolen, i likhet med vad generaladvokaten anfört i punkt 60 i sitt förslag till avgörande, att skyldigheten att från det totala frihetsberövande straff som den berörda personen ska avtjäna i den utfärdande medlemsstaten avräkna tiden för frihetsberövande som skett med stöd av en europeisk arresteringsorder, syftar till att realisera det allmänna ändamålet att respektera grundläggande rättigheter, i enlighet med vad som föreskrivs i skäl 12 och upprepas i artikel 1.3 i rambeslut 2002/58, genom att iaktta den berörda personens rätt till frihet enligt artikel 6 i stadgan, samt den ändamålsenliga verkan av proportionalitetsprincipen vid utdömande av straff i den mening som avses i artikel 49.3 i stadgan.

43 Genom att artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 kräver att hela den period då den dömda personen har hållits frihetsberövad i den verkställande medlemsstaten ska beaktas, säkerställs nämligen att personen i fråga inte faktiskt hålls frihetsberövad – varken i den verkställande medlemsstaten eller i den utfärdande medlemsstaten – under en period som totalt sett överstiger det fängelsestraff som utdömts i den utfärdande medlemsstaten.

44 Såsom den polska regeringen och Europeiska kommissionen har påpekat såväl i sina skriftliga yttranden som vid förhandlingen, kan den frihetsberövande effekten, som utgör själva kärnan i ett frihetsberövande, vara utmärkande för både fängslande och – i undantagsfall – andra åtgärder som, utan att utgöra ett fängslande i strikt mening, likväl är så pass inskränkande att de kan likställas därmed. Så är fallet med åtgärder som – på grund av deras art, varaktighet, effekter och former för verkställande – är så påträngande att de berövar den berörda personen friheten på ett sätt som är jämförbart med fängslande.

45 Härav följer att artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 inte kan tolkas så restriktivt att en medlemsstat som utfärdat den europeiska arresteringsordern endast är skyldig att avräkna fängelsevistelser som avtjänats i den verkställande medlemsstaten, med undantag för perioder då andra frihetsberövande åtgärder, med effekter som kan jämföras med fängslande, vidtagits.

46 Det följer således av lydelsen, sammanhanget och syftet med artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 att begreppet ”frihetsberövande”, i den mening som avses i denna bestämmelse, åsyftar en åtgärd som inte inskränker – utan berövar – någon friheten, vilket inte nödvändigtvis måste ske i form av fängslande.

47 Mot bakgrund av ovanstående, och särskilt med hänsyn till den åtskillnad som måste upprätthållas mellan frihetsinskränkande åtgärder, å ena sidan, och frihetsberövande åtgärder, å andra sidan, ska begreppet ”frihetsberövande” i den mening som avses i artikel 26.1 i rambeslut 2002/584, tolkas så, att det, förutom fängslande, avser varje åtgärd eller sammantagna åtgärder som på grund av deras art, varaktighet, effekter och former för verkställande, berövar den berörda personen friheten på ett sätt som är jämförbart med fängslande.

48 Det ska härvidlag påpekas att Europadomstolens rättspraxis angående begreppet ”rätt till frihet”, såsom det anges i artikel 5.1 i Europakonventionen och motsvaras av artikel 6 i stadgan, stödjer denna tolkning.

49 I detta sammanhang erinrar EU-domstolen om att det av artikel 52.3 i stadgan framgår att i den mån som stadgan omfattar rättigheter som motsvarar sådana som garanteras av Europakonventionen ska de ha samma innebörd och räckvidd som i den konventionen.

50 Det framgår av förklaringarna till artikel 52.3, vilka i enlighet med artikel 6.1 tredje stycket FEU och artikel 52.7 i stadgan ska beaktas när stadgan ska tolkas (se för ett liknande resonemang, dom av den 26 februari 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, punkt 20, och dom av den 27 maj 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, punkt 54), att artikel 52.3 i stadgan syftar till att trygga det nödvändiga sammanhanget mellan rättigheterna i stadgan och de motsvarande rättigheter som säkerställs genom Europakonventionen, utan att detta inkräktar på unionsrättens och Europeiska unionens domstols autonomi (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 februari 2016, N, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punkt 47).

51 Enligt Europadomstolen avser den ”rätt till frihet” som föreskrivs i artikel 5.1 i Europakonventionen inte blotta inskränkningar i friheten att röra sig, utan endast frihetsberövande åtgärder omfattas av nämnda artikel. För att avgöra huruvida en person berövats friheten i den mening som avses i artikel 5 i Europakonventionen har Europadomstolen fastställt att utgångspunkten måste vara den berörda personens konkreta situation och att ett flertal faktorer ska beaktas – såsom art, varaktighet, effekter och former för verkställande för åtgärden i fråga (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 6 november 1980, Guzzardi mot Italien, CE:ECHR:1980:1106JUD000736776, § 92, och 5 juli 2016, Buzadji mot Moldavien, CE:ECHR:2016:0705JUD002375507, § 103).

52 Härvidlag ansåg Europadomstolen i sin dom av den 20 april 2010, Villa mot Italien (CE:ECHR:2010:0420JUD001967506, §43–44), att åtgärder som ålade den berörda personen att en gång i månaden inställa sig vid den polismyndighet som ansvarade för vederbörandes övervakning, att

hålla kontakt med psykiatriavdelningen vid ett visst sjukhus, att vara bosatt på en viss plats, att inte lämna sin hemkommun och att stanna i hemmet från klockan 22.00 till 07.00, inte utgjorde ett frihetsberövande i den mening som avses i artikel 5.1 i Europakonventionen.

53 Vid genomförandet av artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 är den rättsliga myndigheten i den medlemsstat som utfärdat den europeiska arresteringsordern skyldig att pröva huruvida de åtgärder som vidtagits mot den berörda personen i den verkställande medlemsstaten ska likställas med ett berövande av friheten, såsom påpekats i punkt 47 ovan, och därmed också anses utgöra ett frihetsberövande i den mening som avses i nämnda artikel 26.1. För det fall att ovannämnda myndighet vid denna prövning kommer fram till slutsatsen att så är fallet, kräver artikel 26.1 att hela den tidsperiod då dessa åtgärder tillämpats ska avräknas från det frihetsberövande straff den berörda personen ska avtjäna i den medlemsstat som har utfärdat den europeiska arresteringsordern.

54 I detta avseende understryker domstolen att även om åtgärder bestående i husarrest under nio timmar nattetid, jämte övervakning av den berörda personen medelst elektronisk fotboja, en skyldighet att dagligen eller flera gånger i veckan och på fasta tider inställa sig på en polisstation, samt ett förbud mot att ansöka om handlingar för resa till utlandet, visserligen begränsar den berörda personens rörelsefrihet, är dessa åtgärder, i princip, inte så inskränkande att de utgör ett frihetsberövande i den mening som avses i artikel 26.1 i rambeslut 2002/584.

55 Såsom generaladvokaten påpekat i punkt 72 i sitt förslag till avgörande, fastställer nämnda artikel 26.1 endast en lägsta nivå av skydd av de grundläggande rättigheterna för den person som omfattas av den europeiska arresteringsordern. Såsom generaladvokaten påpekade i punkt 72 i sitt förslag till avgörande, kan denna bestämmelse följaktligen inte tolkas så, att den utgör hinder mot att den rättsliga myndigheten i den medlemsstat som utfärdat arresteringsordern, med stöd av enbart nationell rätt, kan avräkna hela eller delar av den period då den berörda personen i den verkställande medlemsstaten varit föremål för åtgärder som inte har berövat, utan enbart begränsat vederbörandes frihet, från det fängelsestraff personen i fråga ska avtjäna i den utfärdande medlemsstaten.

56 Slutligen erinrar domstolen om att vid den prövning som ska ske enligt vad som redogjorts för i punkt 53 ovan, kan den rättsliga myndigheten i den medlemsstat som utfärdat den europeiska arresteringsordern, med stöd av artikel 26.2 i rambeslut 2002/584, be den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten att översända samtliga uppgifter som den anser nödvändiga.

57 Av det anförda följer att tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att åtgärder bestående i husarrest under nio timmar nattetid, jämte övervakning av den berörda personen medelst elektronisk fotboja, en skyldighet att dagligen eller flera gånger i veckan och på fasta tider inställa sig på en polisstation, samt ett förbud mot att ansöka om handlingar för resa till utlandet, med beaktande av dessa åtgärders art, varaktighet, effekter och former för verkställande, i princip, inte är så inskränkande att de ska anses utgöra ett frihetsberövande som kan likställas med fängslande och därmed kvalificeras som ett ”frihetsberövande” i den mening som avses i nämnda bestämmelse, vilket likväl ankommer på den nationella domstolen att kontrollera.

Rättegångskostnader

58 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artikel 26.1 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, ska tolkas så, att åtgärder bestående i husarrest under nio timmar nattetid, jämte övervakning av den berörda personen medelst elektronisk fotboja, en skyldighet att dagligen eller flera gånger i veckan och på fasta tider inställa sig på en polisstation, samt ett förbud mot att ansöka om handlingar för resa till utlandet, med beaktande av dessa åtgärders art, varaktighet, effekter och former för verkställande, i princip, inte är så inskränkande att de ska anses utgöra ett frihetsberövande som kan likställas med fängslande och därmed kvalificeras som ett ”frihetsberövande” i den mening som avses i nämnda bestämmelse, vilket likväl ankommer på den nationella domstolen att kontrollera.

Underskrifter